

SU VASARIO 16-ąja, GERBIAMIEJI KOLEGOS, MIELI STUDENTAI! Išorinių veiksnių reikšmė atkuriant Lietuvos valstybingumą

VISUS KVIECIAME I VASA-
RIO 16-OSIOS MINEJIMA,
KURIS IVYKS SIANDIEN 14
VAL. 618 AUD.

Lietuvių tauta nuo seno gyvena labai sudėtingoje geopolitinėje padėtyje, todėl dažnai globalinius jos valstybingumo klausimus sprendžia ne pati lietuvių tauta. Tai mes pastebime Lietuvos istorijoje nuo pat Mindaugo laikų. 1917–1918 metais taip pat neužteko vien lietuvių tautos pasiryžimo gyventi laisvai. Mūsų valstybingumo klausimą sprendė dar Vokietija, Rusija. Todėl Lietuvos Tarybai, vadovaujamai A. Smetonos, o vėliau J. Basanavičiaus, teko laviruoti tarp šių didžiųjų kaimynų, kad būtų galima oficialiai įforminti Lietuvos valstybingumo atkūrimą. 1917–1918 metais šie istoriniai įvykiai darė poveikį lietuvių tautai: I Pasaulinis karas, 1917 m. Vasario revoliucija Rusijoje, spalio perversmas Rusijoje, 1918 m. vokiečių pralaimėjimas Vakarų fronte.

1915 metais, vykstant I Pasauliniam karui, Lietuva buvo okupuota vokiečių. Ji įgijo galimybę pradėti nelengvas derybas dėl Nepriklausomybės ne su azijinio tipo valstybe, kokia buvo Rusija, bet su normalia europietiška Vokietija. Nors derybos buvo vedamos labai sunkiai, tačiau reikia pripažinti, kad vokiečiai laikėsi tarptautinės teisės kanonų.

Labai svarbu išorinį poveikį Lietuvos valstybingumo atkūrimui turėjo 1917 m. Vasario revoliucija Rusijoje. Ji suteikė galimybę Lietuvos inteligentijos atstovams derėtis su vokiečių okupacine valdžia dėl Vilniaus konferencijos sušaukimo (1917 m. rugsėjo 18–22 d.). Šis forumas juridiskai įteisino Lietuvos Tarybos atsiradimą ir Lietuvos Taryba, kaip teisėtas lietuvių tautos atstovas, galėjo paspartinti derybas dėl Nepriklausomybės.

1917 m. spalio perversmas Rusijoje suteikė lietuvių tautai naują galimybę visiems laikams atsirišti nuo Rusijos. 1917 m. gruodžio 11 d. Lietuvos Tarybos aktas ne tik kad sudarė galimybę užmegzti kokybiškai naujus ryšius su Vokietija, bet ir panaikino Rusijos pretenzijas į Lietuvą. Tačiau jau 1918 m. sausio mėnesį Lietuvos Taryboje tarp jos narių prasidėjo nesutarimai, nes kilo nepasitenkinimas dėl A. Smetonos vedamos diplomatinės taktikos derybose su Vokietija. A. Smetona buvo priverstas atsistatydinti, ir Lietuvos Tarybos pirmininku tapo Jonas Basanavičius. Šiai asmenybei ir teko garbė paskelbti 1918 m. vasario 16 dieną Lietuvos Nepriklausomybės Aktą. Tačiau šis dokumentas

dar nebuvo tikra nepriklausomybė. Tai buvo tik lietuvių tautos valios išreiškimas, o tikrąją laisvę dar reikėjo atgauti. Reikėjo naujo išorinio poveikio, kuris būtų priartinęs mūsų tautą prie išsivajotojo tikslo. Juo tapo vokiečių kariuomenės stambus pralaimėjimas Vakarų fronte 1918 metų rugpjūtį. Tada ėmė keistis vokiečių militarinių ir administracinių sluoksnių požiūris į okupuotus kraštus. Vokiečiai suprato, jog užgrobtose teritorijose nepavyks išlaikyti tiesioginės įtakos, todėl pripažino vietos gyventojų sudarytas teisėtas vyriausybes. 1918 metų spalio 20 dieną Vokietijos kancleris pranešė, kad pasiryžęs perduoti krašto valdymą patiems lietuviams.

1918 m. spalio 28 d. Lietuvos valstybės Taryba susirinko paskutinį kartą kaip kuriamos valstybės vienintelis organas. 1918 m. lapkričio mėnesį mes jau turėjome savo vyriausybę.

Šis nedidelis Lietuvos istorijos laikotarpis mums leidžia padaryti išvadą, jog tik tvirtas lietuvių tautos apsisprendimas bei palankūs mums išoriniai veiksniai sudarė galimybę po 120 metų pertraukos atkurti Lietuvos valstybingumą.

Arūnas GUMULIAUSKAS

Vasario 9-ąją vykusios visuotinės Respublikos gyventojų apklausos rezultatus jau žinote. Jie paskelbti respublikinėje spaudoje, apie juos plačiai informavo daugelis pasaulio spaudos agentūrų, radijo ir televizijos kampanijų. Kaip vyko apklausa mūsų Institute, kur buvo įsikūrusi Šiaulių 14-oji rinkiminė apylinkė? Aple tai paprašėme papasakoti rinkiminės ko-

misijos pirmininką prorektorį Petrą ALEKNA.

— Žmonių aktyvumas, palyginti su ankstesniais rinkimais, buvo kur kas didesnis. Neblogai balsavo ir mūsų Instituto studentai. Išankstinio balsavimo teise pasinaudojo net 697 apklausos dalyviai. Daugiausia problemų apklausos komisijai iškilo rengiant rinkėjų sąrašus. Daug neaiškumų buvo dėl bendrabučiuose gyvenan-

čių studentų, nes jų sąrašai dažnai keičiasi.

Iš viso apklausoje turėjo teisę dalyvauti 2742 rinkėjai. Iki 13 valandos balsavo apie 65 proc. visų rinkėjų. Apklausai baigėsi 20 val. Tada buvo pradėti skaičiuoti rinkėjų balsai. Taigi mūsų apylinkėje apklausos rezultatai yra tokie: teigintui „taip“ pritarė 2257 rinkėjai, teigintui „ne“ — 117. 36 biuleteniai pripažinti ne-

galiojančiais.

Kaip ir absoliuti dauguma Lietuvos piliečių, rinkėjai balsavo už nepriklausomą ir demokratinę Lietuvos Respubliką.

Norėčiau padėkoti visiems komisijos nariams, padėjusiems surengti apklausą. Dauguma komisijos narių jau ketvirtą kartą dirbo rinkiminėje komisijoje ir savo darbą atliko gerai.

Zenonas RIPINSKIS

Šiandien pradėdame spausdinti Pedagogikos katedros doc. J. KASIO straipsnių ciklą, skirtą aktualioms tautinės mokyklos kūrimo, pedagoginių kadry rengimo problemoms. Manome, kad patyrusio pedagogo straipsniai sudomins ir dėstytojus, ir studentus. Laukiame Jūsų atsiliepimų į šiuos straipsnius.

1. KALTAS IR AŠ

Primiršo mūsų aukšti pareigūnai (vyriausybės nariai ir parlamentariai), kad vaikams reikia geresnės mokyklos. Ir pedagogų asmenybių taip pat. Tik aklas gali nematyti, kad esminių pozityvių pokyčių nėra. Atvirkščiai, daugelyje švietimo sričių ritamės atgal. Iširo vaikų komunistinės organizacijos. Tai gerai. Bet ar normalu, kad, vos pasibaigus pamokoms, užsidaro ir klasių durys? Tėvai be jokio saiko ėmė kištis į pedagogines problemas, komanduoja mokytojus, o pastarieji riejas tarpusavyje. Mokyklą užvaldė trejetukininkai, o gabieji žūsta, išnykdamie pilkoje masėje. Aš suprantu, kur skuba mokytojai po pamokų, — į tuščias parduotuves, į sodą... Kitaip neišiversi. Tai pedagoginės agonijos simptomai. Išrinkomė į parlamentą keletą mokytojų, kad jie gintų savo namus! Kol kas jų balso negirdėti. Itikintų jie, pagaliau, deputatų korpusą, apspangusį nuo politinio narcisizmo ir kvailio, kad tautos išrinktieji atsigręžtų į varganą, socialiai neapgintą mokytoją ir kitas švietimo problemas. Aš jų nevangumą smerkiu. Antra vertus, kažin ar pats turiu moralinę teisę nusiplauti rankas, regėdamas mokyklos krizę. Tuo labiau kaltinti ją. Tikrai ne. Keltvį amžiaus atidaviau pedagoginių kadry rengimui. Mano, bet ne kitų institucijų auklėtiniai skuba užtrenkti klasių duris vos pasigirdus skambučiui. Mano gi buvę studentai ne aiškina, bet rėkte išrėkia pamoką. Tai jie kelia dramatiškas scenas mokytojų kambariuose, apkalbinėja vieni kitus. Nesakau, kad visi jaunesni pedagogai aplingo, bet patriotiškai nusiteikusių mokytojų ne daugėja, bet mažėja. Ne, aš neatmetu niūrios socialinės ekonominės atmosferos, slegiančios mokytoją. Tačiau, blaiviai viską įvertinęs, matau, kiek daug mano netikrų žingsnių žengta, kiek mano broko gaminta. Matyt, ir dėl mano kaltės tirpo mokytojai asmenybės, o kaip

grybai po lietaus dygo nuolankūs, beveidžiai, mažomoksliai švietimo darbuotojai ir švietimo skyrių inspektoriai, direktoriai, ir jų pavaduotojai...

Ne ką pasiekė ir pedagogikos mokslas, nors kandidatų ir daktarų, berods, turime gal net per daug. Antra vertus, ir ūpas krinta, kai neblogos idėjos palaidoja-

rialinės gerovės problemų radikalaus išsprendimo nėra ir minties, kad šios sistemos kitas elementas funkcionuos. Tik sinchroniška visų sistemų grandžių veikla užtikrintų sėkmę. Dabar faktiškai arklys pastatytas prieš vežimą. Todėl manau, kad mokytojų rengimo esminis pertvarkymas pedagoginiuose institutuose, jaunų pedagogų geresnis negu buvo iki šiol ir dalykinis, ir patriotinis rengimas yra mokyklų koncepcijos sudedamoji dalis. Kas iš tų gerų žemių, jeigu nematyti artojų? Ir geriausia ji sėkla pasens ar sudygs aruoduose, jeigu jos neišberime į dirvą. Man regis, kad analogija pakankamai aiški:

Absurdas būtų manyti, kad nepribrendo sąlygos naujoms Lietuvos mokyklos pertvarkymo teorijoms. Svaiginančiai pasikeitė socialinė situacija per pastaruosius metus. Kitokie mes ir patys, jeigu palyginsime save su prieškarinių Nepriklausomybės laikų žmonėmis. Prastai tarnautų mums anos epochos gal ir nebloga tautinė mokykla. Todėl reikia daryti galvų, kurios išskotų ir siūlytų ne vieną, bet alternatyvius nūdienės Lietuvos mokyklos modelius. Niekas nepatikė, kad iš karto gali būti sukurtas idealiausias jos variantas. Teoriškai turėtų būti keletas mokyklos pertvarkymo koncepcijų. Esant pasirinkimui, būtų galima eksperimentuoti, tikrinti idėjas praktikoje. Deja, šių geidžiamų variantų nėra. Psichologiškai kiekvienas žmogus nusistatęs prieš monopolį ir demagogiją taip pat. Mokytojams sakoma: ieškokite, siūlykite, kurkite, bet darykite taip, kaip mokyklų pertvarkos laboratorija sumanė. Todėl peršamos kompleksinės programos, kaip pedagoginės išminties viršūnė, nuteikia eilinius pedagogus, taip pat pedagogikos kafedrų dėstytojus ne itin optimistiškai. Ir vis dėlto tai nėra kažkokia klaida. Kiekvienas juk turi galvą ir gali siūlyti bei ginti savo idėją. Pagaliau, kas žino, kad integralinis dalykų įsivavinimas, jų nesuvulgarinus, neturi privalumų? Man asmeniškai atrodo, kad pradžios mokykloje gamtą, istoriją, geografiją reikia sujungti į Tėvynės pažinimo kompleksą.

Tačiau koncepcijos rengėjai neteisūs strateginiu požiūriu. Jie pamiršo šių idėjų realizuotoją — eilinį mokytoją, dalykų dėstytoją. Esu įsitikinęs, kad dabartinė pedagogų karta, baigusi stagnacijos laikų aukštąsias mokyklas, šio uždavinio neišspręs. Ji — apolitiška, suvargusi, užguita ir... be noro energingai veikti. Kur išeitis? Kokios perspektyvos? Tarkim, ne tuojau, ne šiandien, bet bent ateityje!

(Bus daugiau)

Sunkūs pedagoginės golgotos keliai

Doc. J. KAŠYS

mos stalčiuose arba kai jų gyvybė išsenka vos išspausdinus straipsnį. Manychiau, kad į redakcijų uždavinius įeity ir publikuojamos medžiagos praktinis realizavimas. Šito dabar nėra — išspausdino, ir pasikarkite.

2. STRATEGINĖS UGDYMO KONCEPCIJOS KLAIDOS

Analogišką likimą patiria dabar ir mokyklos kūrėjų koncepcija. O kiek brošiūrų, knygelių, straipsnių šiuo klausimu išspausdinta! Gali atsitikti, kad šis mokslininkų triūsas — Sizio darbas. Beje, čia esama ir kitų šios teorijos nevaisingumo priežasčių. Pagrindinė iš jų — ne sisteminis, bet parcialinis požiūris į mokyklos pertvarką. Naivu būtų ignoruoti mokyklos turinio svarbą. Mokyklų pertvarkos laboratorijos darbuotojai, įsigilinę į šią problemą, išleido iš akių kitus, ne mažiau svarbius šios sistemos elementus ir visų pirma mokytoją. Be dvasinio pedagogų praktikų atgimimo, be jų socialinio prestižo sugrąžinimo, be jų mate-

mokyklos siūloma koncepcija žlugs dar savo išciuose, jeigu jos energingai neparems pedagogai praktikai. Beje, šiandien jos įgyvendinimas dar nepradėtas.

Siūlomoje mokyklos oficialioje koncepcijoje esama akivaizdžių ir metodologinių nesklaidumų. Pirmia, ji peršama primygtinai, kaip aukščiausios instancijos tiesa, ignoruojant alternatyvą. Tai nebe taktinė, bet strateginė klaida. Kai vežimą pastatė pirma arklio, t. y. supainiojo priežastį su pasekme, tai ratai... nė krust. Nuo kadry reikia pradėti. Sakykite, ar gali paremti atgimimo idėjas aptingęs ir dvasiškai aptukęs diplomuotas absolventas, pakeitęs mokykloje pensininką? Jokių būdu. Pavargęs pedagogas nebenturi jėgų, o jaunas — nenori atiduoti savo jėgų. Mano galva, švietimo reorganizavimo koncepcija pasmerktą dūlėti segtuvuose. Mokslininkai rašo, spausdina, diskutuoja, konferencijas rengia, vieni kitus pagiria ar akis paplėšo, ir... į lentynas, iki kito karto. Ar tai ne amen?

PIRMOJI SESIJA STUDENTĖS AKIMIS

Kaip mus egzaminavo

Ne vienas turbūt lengviau atsikvėpė — sesija jau praėjo. Kokia ji buvo mums, pirmakursiams?

Egzaminų buvo tikrai nemažai — net keturi. Sunku dabar apibendrinti, nes jau ir išpūdžiai pradeda blėsti, ir nuotaika jau kita užvaldžiusi... Bet pasakyti vis tiek šį tą galima.

Su vienu kitu studentu bandžiau šneketėlioti apie pirmąją mūsų sesiją. Galiau pasakyti, kad nelabai noriai apie ją kalbama. Gal todėl, kad viskas liko praeity, vėl prasidėjo studijos, o čia vėl norima ištraukti buvusius dalykus į paviršių. Gal nereikia? O vis dėlto...

Sunkiausias turbūt buvo antikinės literatūros egzaminas. Ir knygų glėbius reikėjo perskaityti, ir autorių daugybę išminti, ir graikų bei romėnų literatūros laikotarpių stengtis nesumažinti... Sa-

vo asmeninio požiūrio į antikinę literatūrą irgi nederėjo užmiršti. Juk turbūt svarbiausia, ką tu supratai ir kaip supratai. Aišku, reikėjo žinoti ir kaip pateiksi tą savo supratimą.

Per egzaminą maloniai nutelkė atviras bendravimas su dėstytoja. Tai netgi nepanašiu į egzaminą, kurį dažniausiai įsivaizduojame taip: aš esu „žemesnis“, dėstytojas — „aukštesnis“, todėl jis tik klausinėja, o aš turiu į visus klausimus atsakinėti. Ir kaip aš patiksiu savo atsakinėjimais, toks bus ir įvertinimas. Šis egzaminas buvo panašus į diskusiją, apskaitimą nuomoneimis. Su dėstytoja galėjai pasiginčyti, apginti savo nuomonę, jei turėjai svarių argumentų. Taip galėjai jaustis tvirtesniu studentu, turinčiu ir norinčiu ką pasakyti. Ir jokios baimės! Žinoma, vi-

siškai negali nesijaudinti, eina šoks toks virpuliukas per nugarą...

Nelengvas studentams buvo tautosakos egzaminas. Pats egzaminas gal ir nebuvo sunkus, bet užtat sunkus buvo pasirengimas tam egzaminui. Skaityti reikėjo tikrai daug, o reikalinga knyga ne visada buvo po ranka. Tad skaitykloje ilgokai (ir ne vieną dieną) teko paplūšėti.

Mus, studentus, nudžiugino tai, kad per tautosakos egzaminą galėsime naudotis dainynėliais. Į juos rašėme dainas, raudas, lopšines ir kitoklo pobūdžio tautosaką. Atsakinėdami galėjome pacituoti tinkamą posmelį. Ir tai labai gerai! Juk visko ir neišsiminsi. Be to, ir dėstytojai maloniau klausytis išsamaus, gražaus atsakinėjimo, ir studentui lengviau pasakoti, kai žina, jog turėsi ką pasaky-

ti. O tie dainynėliai bus ne vienai dienai ir ne vieni neriems metams; jais ir ateity (jau mokytojaudami) galėsime pasinaudoti. Taigi sukaupta medžiaga tikrai pravers.

Kiti du egzaminai buvo „vyriški“, t. y. mus egzaminavo vyrai. Baltų filologijos įvadas... Dėstytojo žodžiai: „Tai vienas iš lengviausių egzaminų jums sioje sesijoje“. Dėstytojas tą „lengvumą“ turbūt norėjo įrodyti kiek neįprasta egzaminavimo forma. Jis norėjo, kad egzaminas būtų ne kokios streso diena, o rami, niekuo nesiskirianti nuo kitų dienų. Norėjo, kad studentas nebūtų sukaustytas, nejaustų įtampos, baimės. Žodžiu, mes egzamine turėjome būti paprasčiausiai „paskaitų studentai“.

Netikėtas mums buvo pasakymas, kad... nebus bilietų. Bus pokalbis. Studentas galės pats papasakoti, galės ir dėstytojas pateikti jam temą. Žodžiu, visiškai pasirinkimo laisvė, kuri turbūt ir sudarė to egzamino nepaprastumo išpūdį. Juk tai neįprasta (Nukelta į 4 psl.)

ANTRADIENĮ ŠVENTĖME UŽGAVĖNES

GAL GREIT SULAUKSIM PAVASARIO?

Tautiečiai laukia dovanėlių

Rudenį Filologijos fakulteto dekanė, visų gerbiama doc. V. Simkuvienė studentus informavo, kad prieš Kalėdas į Lenkijos lietuviškas mokyklas Punske bus vežamos dovanėlės vaikams. Ji prašė atnešti vaikų ir kitokių knygų. Dekanės pirmiausia ir paklausiau, ar mūsų studentai nebuvo abejingi savo tautiečiams, kiek sunešta knygų?

— Iš studentų nesulaukėm nė vienos knygos. Studentai šiai akcijai buvo visiškai abejingi. Ir aš ėjau kalbindama, ir kiti dėstytojai. Pati nupirkau knygų, dar ir doc. I. Klimašauskienė bei dėst. D. Sakavičiūtė. Įdavėm mūsų Institute studijuojantioms Lenkijos lietuvaitėms jas nuvežti į Punkską. Studentės papasakojo, kaip auklėtojos su ašaromis akyse dėkojo, o vaikų darželyje jau kitą dieną vaikučiai mokėjo atmintinai eilėraščių iš tų

knygučių, negalėjo jomis atsidžiaugti.

— Tai gal studentai gali pasitaisyti dabar?

— Žinoma, gali. Ir ne tik dabar, o visą laiką. Čia progos nesvarbu: ar Kalėdoms, ar Velykomis. Mūsų dovanėlių laukia ne tik Punsko lietuviai, bet rimtos pagalbos nori ir Mažoji Lietuva. Mes turime jiems padėti. Todėl visus, kas tik neabejingas, prašyčiau atnešti vaikų ar paauglių skirtų knygų į Filologijos fakulteto dekanatą, kur jūsų visada lauksime. Knygos nebūtinai turi būti naujos, laukiami ir perskaityti, jums nereikalingi. Manau, kad šįkart studentai nebus abejingi.

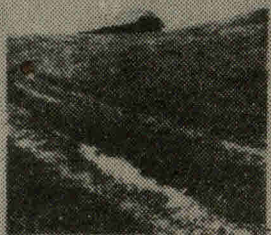
— Ačiū už pokalbį.

Kalbėjosi

Lina KASPERAVICIUTE
L-III

Šiaurės Lietuva

91

GALIMYBĖ SUSIPA- ŽINTI SU KRAŠTIEČIŲ KŪRYBA

Knygynuose pasirodė naujas leidinys — tai mūsų Instituto Lietuvių kalbos katedros docento Stasio Tumėno sudarytas tautinės minties almanachas „Šiaurės Lietuva“. Dauguma studentų dar turbūt nežino, kad „Šiaurės Lietuva“ — tautiškos minties visuomeninis, iliustruotas savaitinis laikraštis — jauėjo Šiauliuose prieš karą. Šis doc. S. Tumėno sudarytas almanachas —

tai lyg ir pradėto darbo tęsa.

Ką apie „Šiaurės Lietuvą“ mano pats sudarytojas? Taigi žodis doc. S. Tumėnui: — Įdomi jau ta detalė, kad 2/3 almanacho sudaro su mūsų Instituto susijusių autorių publikacijos. Norėčiau atkreipti studentų lietuvių dėmesį į pokario metais niekur nespausdintą prof. M. Biržiškos parengtą A. Baranausko „Kelionę Pe-

faburkan“ (įžanginis dėst. D. Sakavičiūtės žodis). Tai puiki proga susipažinti su kita A. Baranausko kūryba, puiki galimybė savaip pažvelgti į mūsų istoriją. Vertinga latvių literatūros žvaigždės Zentos Maurinios kūryba. Į almanachą įtraukti du šios autorės kūriniai „Gundanti tyla“ ir „Amžinoji meilė“. Juos iš latvių kalbos išvertė mūsų katedros dėst. V. Bučkus.

„Tiktai viskam ryždamasis, gali tikėtis būti“ — taip savo straipsnį „Tautos sugrįžimas į save“ pradeda Romualdas Ozolas. Galėtume vardyti visas almanacho publikacijas. Tačiau norėtusi, kad su visų autorių pateiktomis mintimis bei kūryba susipažintumėte jūs patys, mieli studentai ir dėstytojai. Manau, kad ateityje almanachas „Šiaurės Lietuva“ taps mūsų Instituto autorių leidiniu. Tai būtų artimiausias mūsų, šiauliečių, kelias į skaitytoją. O šįkart norėtusi padėkoti visiems autoriams, prisidėjusiems prie „Šiaurės Lietuvos“ atgaivinimo. Taip pat

esu dėkingas Instituto prorektoriumi P. Aleknai, kuris parūpino viršeliui popieriaus.

— „Šiaurės Lietuva“ — tai antras Jūsų sudarytas leidinys (anksčiau jau skaitėme rinkinį „Taufa ir mes“). Įdomu, kas šiuo metu ant Jūsų darbo stalo, ką galėsite skaityti artimiausiu metu!

— Šiuo metu baigiu rengti spaudai istorinį nuotykių romaną jaunimui „Kunigaikščio sūnus“. Esu E. Vitkaus, kilusio taip pat iš Šiaulių krašto, romano literatūrinis bendraautoris. Beje, turbūt įdomu ir tai, kad iliustracijas piešia Dailės fakulteto III kurso studentas Martynas Juchnevičius. Tai jam pirmas toks rimtas kūrybinis egzaminas. Norėtusi, kad jis tapty tramplinu į tolesnį kūrybinį kelią.

Na, o kol išvysime šį romaną knygyuose, norėčiau, kad kiekvienas arčiau susipažintumėte su „Šiaurės Lietuvoje“ publikuojamais mūsų kraštiečių ir kitų autorių darbais.

Kalbėjosi

Zenonas RIPINSKIS

PIRMOJI SESIJA STUDENTŲ AKIMIS

KAIP MUS EGZAMINAVO

(Atkelta iš 3 psl.)

— atsakinėti be pasirėngimol! Visko gali atsitikti: ir staigiai užklaustam „gabalas žinių gali iškristi“, ir bepasakojant atsigaminti, ir šlap kokią detalę užmiršti... Gal dėl šių naujovių buvo daugiau vertinimų „gerai“ negu „labai gerai“?

Kalbotyros įvado egzaminas — nei sudėtingas, nei paprastas, nei sunkus, nei lengvas. Atsakinėjant reikėjo gliaustumo, aiškumo, konkretumo. Per egzaminą studentams buvo pateiktos programos. Surandi joje bilieto temelę, apžvelgi jos, tos temelės, „kaimynus“ ir jau gali geriau orientuotis, daugiau prisiminti, papasakoti. Tai gali atrodyti smulkmena, bet taip nėra. Programa — pagalbininkė studentui. Ji padeda susikaupti, nesiblaškyti, išsiskaityti bilietą, atrinkti

tai, kas būtų svarbiausia tai temai atskleisti.

Jau „paragavus“ egzaminų Institute, galima palyginti su egzaminais mokykloje. O skirtumas tikrai yra. Čia jautiesi (ir norisi jaustis!) suaugusių žmogumi, čia ir žiūri į tave kaip į suaugusįjį. O tai jau tikrai daug. Mokykloje kažin ar įmanomas toks stebuklas...

O dabar vėl einame į paskaitas, susipažįstame su naujais dėstytojais, naujomis disciplinomis, vėl ieškome reikalingų knygų... Žodžiu, sugrįžo tos dienos, kurios buvo prieš sesiją. Tiesa, jau praėjusią.

Aušra FILIPAVICIUTE
L-I

P. S. Egzaminavo šie dėstytojai: dėst. D. Sakavičiūtė, e. doc. p. G. Sakavikytė, doc. S. Valentas ir prof. V. Sirtautas (Redakcijos prierašas).

KREPŠINIO MĖGĖJAI!

Vasario ir kovo mėnesiais rengiamos krepšinio varžybos („trys su trimis“) „Pedagogo“ sporto klubo taurėi laimėti. Jose kviečiamos dalyvauti vyrų ir moterų komandos (studentai, dėstytojai, darbuotojai), turinčios pavadinimą ir vienodą aprangą. Komandoje gali būti nuo 3 iki 5 žaidėjų; žaidžia trys krepšininkai su trimis varžovais į vieną krepšį.

Paraiškos dalyvauti varžybose pateikiamos vyr. teisėjui A. Ramanuskui (arba į sporto klubą) iki vasario 22 dienos. Komandų vadovų pasitarimas — vasario 25 d. didžiojoje Instituto sporto salėje 16 val.

Su varžybų nuostatais galima susipažinti pas varžybų vyr. teisėją A. Ramanuską.

„Pedagogo“ sporto klubas
P. S. Mielai krepšininkai! Išsirinkite savo komandas lietuviškus pavadinimus!

„Pedagogo“ redakcija

KVIECIAME! KVIECIAME! KVIECIAME!

Vientintelis šio sezono spektaklis, į kurį paprastam mirtingajam patekti beveik neįmanoma, yra „Smėlio klavyrai“ (J. Jurašo režisuota A. M. Jurašienės inscenizacija pagal J. Bobrovskio romaną „Lietuviški fortepijonai“).

Norinčius pažiūrėti spektaklį, apsilankyti Tolminkiemio teatre Kaune prašom atnešti iki kovo 15 d. 10 rb (tiek kainuoja bilietas) į profsąjungos komitetą. Apie kelionės datą pranešime.

Filologijos fakulteto IV kurso studentės Juditos SALTYTES, Vaclovo, studentės liudijimą Nr. 87648 laikyti negaliojančiu.

PEDAGOGAS

Redaktorius
A. MALAKAUSKAS

MOSŲ ADRESAS:

235419 Šiauliai,
Vytauto 84,
tel.: 3-47-31; 3-88-85.
SL 575

Rinko ir spausdino „Titnago“ spaustuvė, Vasario 16-osios g. 54. Ofsetinė spauda. Tiražas 1500 egz.
Užsak. Nr. 591.